

[Kalender](#)[Program](#)[Mer...](#)[Artikler](#)[Podkast](#)[Intervjuer](#)[Publikasjoner](#)[Bokhandel](#)

Tre spørsmål til Mette Edvardsen

Av [Sara Wegge](#)

Onsdag 3. mai 2023

[Intervjuer](#) [Vår 2023](#)

Foto [Anna Penkova](#) [Pressekvalitet](#)

Mette Edvardsen har presentert arbeidene sine på Black Box teater i en årrekke. I sitt nyeste verk [Livre d'images sans images](#)

Black Box teater

en

hun har utviklet de siste ti årene. Med tanken om koreografi som skriving har hun skapt en rekke forestillinger der hun jobber med språk som materiale og hvor stemmen er sentral.

I arbeidene dine er du kanskje vel så opptatt av det vi mennesker ikke kan se som det vi kan se. Kan du si litt mer om denne interessen rundt denne evnen det er å forestille seg noe?

Evnen til å forestille seg noe er for meg scenekunstens indre vesen. Det vi ser, det visuelle uttrykket, får ofte mye oppmerksomhet, men for meg er dans- og scenekunst ikke primært en visuell kunstform. Andre sanser som det å lytte, føle, fornemme og forestille seg er del av hvordan vi opplever og *ser*. Jeg legger gjerne til *minnet* her, som et sanse organ, som også er del av hvordan vi opplever og forestiller

oss noe. Men selv om jeg ikke jobber visuelt oppstår det indre bilder, og tanker settes i gang, i hvert fall er det intensjonen. Og akkurat hvordan vi gjør dette, hvilke indre bilder som skapes, hva som rører noe ved oss, er jo veldig ulikt og helt personlig. Jeg forsøker alltid å skape rom som *gir* rom, at ikke alt er ferdig utfylt og tenkt, at det fremdeles er plass til publikum som kan tenke og føle selv. Jeg jobber også med tid. Og så er det kanskje ikke sånn at vi kan skille sansene helt fra hverandre, de jobber alltid sammen. Når en av sansene svekkes, forsterker eller kompenserer vi med en annen. Disse egenskapene, at vi kan *se* og forestille oss noe, at vi kan tenke, føle og skape indre bilder, er nødvendige egenskaper – både i et stort perspektiv og på et personlig plan – hvordan forandre (sin egen) verden.

Du er opptatt av språk og tanken om koreografi som skriving, noe du har arbeidet med over mange år. Kan du fortelle oss litt mer om dette og om hvordan dette hentes inn i den nye forestillingen?

Jeg tenker på koreografi som skriving. Men det behøver ikke nødvendigvis å bety at jeg bare jobber med tekst eller språk, det er en måte å komponere i tid og rom. For meg er dette rommet, og tiden, hvor en forestilling

finner sted, alltid utgangspunktet for det jeg skriver.

Jeg har jobbet med språk (og stemme) som materiale i flere av mine forestillinger. Den *teksten* jeg da skriver er både ordene jeg sier og handlingene jeg gjør, tiden det tar, hvordan jeg bruker rommet, alt er integrert i skriveprosessen. Jeg skriver ikke teksten først for deretter å iscenesette den. Alle elementene skrives på samtidig. For meg har språk gitt tilgang til andre måter å både komponere og skape indre bilder. Jeg har jobbet med språk på ulike måter, med hva jeg kan *gjøre* med det, ikke bare hva jeg kan si. Det er også en dialog mellom forestillingene, hvor noe i en forestilling fører til noe annet, kanskje ikke lineært, men over tid. Litt som en pollineringsprosess, mens jeg jobber med noe jeg vil finne ut av, dukker det opp nye spørsmål og tanker som føres videre, gjennom arbeidsprosessen. Ingenting oppstår i isolasjon, alt er i relasjon til noe annet. I den nye forestillingen vi jobber med nå er et stort, blankt ark rommet vi begynner i, og vi jobber med ulike medier: en LP plate, på papir og forestilling. Jeg forholder meg fremdeles til språk og koreografi som skriving, men formen er løsere enn før, tror jeg. Det holder ikke sammen på samme måte, som også var

tanken til å begynne med. Og det ligger en utfordring her for oss, hvordan jobbe frem noe som ikke helt tar form, som ikke skrives ferdig, men som finnes et sted mellom tankene, mellom oss.

Foto: Anna Penkova

Et soloarbeid er ofte resultatet av et samarbeid med flere. Kan du fortelle oss litt om hvordan du finner du frem til og jobber med de kunstneriske samarbeidspartnerne dine?

Det er ulikt fra prosjekt til prosjekt hvordan jeg finner frem til og jobber med mine kunstneriske samarbeidspartnere. Noen samarbeidspartnere jobber jeg med over lang tid og over flere prosjekter, andre er mer spontane. Jeg jobber veldig nærsynt i prosessene mine, og med det mener jeg at jeg vet egentlig ganske lite om hva jeg skal gjøre i forkant, og i soloforestillingene kanskje spesielt. Jeg jobber ikke med et

team av folk rundt meg i studio, som en dramaturg, lys, lyd, produsent, kostyme – jeg vet ikke hva jeg trenger før senere, underveis i prosessen. Samarbeidene med grafisk designer og lys er også ulike i når i prosessen vi kommer sammen. For *Livre d'images sans images* startet prosessen sammen med datteren min, Iben, hjemme, i første omgang med lydopptak og samtaler. Så ble det pandemi, og mens prosjektet ble avlyst og utsatt en rekke ganger, fortsatte vi å utveksle og jobbe. I denne perioden forandret også samarbeidet seg, på en organisk måte, til å bli noe vi gjør mer i sammen. Og fordi prosessen ble så ofte avbrutt, har det gjort at vi har jobbet mer alene enn jeg hadde sett det for meg fra begynnelsen av. Både Bruno Pocheron (lys) og Michaël Bussaer (grafisk design) har jeg jobbet mye med før. Og det har vært utrolig fint i denne perioden hvor vi har jobbet så mye på avstand, fordi vi har allerede et språk sammen og en forståelse for hverandres arbeid.

Livre d'images sans images vises 8.–10. juni
og er en del av Heddadagene 2023

[Besøk](#)
[Teknisk info](#)
[Persongalleri](#)

[Personvern og
informasjonskapsler](#)
[Switch to English](#)

0566 Oslo

[Finn oss på Google maps ↗](#) eller [Apple maps ↗](#)

[Telefon 23 40 77 70 ↗](#)
[blackbox@blackbox.no ↗](mailto:blackbox@blackbox.no)

Ta gjerne kontakt med oss mandag–fredag
10.00–15.00

[Meld deg på vårt nyhetsbrev](#)

[Abonnér](#)

[Facebook ↗](#) [Twitter ↗](#) [Instagram ↗](#)